

ført, at denne Konto er bleven temmelig unyttig anvendt, en Konto, som det dog er vanskeligt at røre ved, naar der ikke derved vilde opnaas Andet end at berøve de vedkommende Menneſter en Beſtæftigelse, uden at der tilveiebragtes nogen bedre Ordning. Man har derfor ikke troet, at det var Umagen værdt at røre ved dette Spørgsmaal, i det Mindſte ikke for Tiden. — Der findes ikke flere Punkter i Uendningsforſlagene eller Betænkningen med Hensyn til Udenrigsministeriet, men jeg tror, at det vil være Thinget behageligt og vel ogsaa den høitærede Udenrigsminister behageligt, om den høitærede Minister her kunde faae Leilighed til at udtale sig om den almindelige politiske Situation, som den foreligger for Tiden i Europa, ſærlig med Hensyn til Danmark. Det er jo en bekjendt Sag, at Bladene i den senere Tid have ſtrømmet over af de mærkværdigſte Nygter om Krig, om forſtjellige Beſættelser, om Lufning af Øſterſøen, forſtjellige Alliancer og Troppeſendelser til Slesvig. De have ganſke viſt været dementerede i enkelte Blade, men uden at Dementierne have haft en beſtemt officiel Karakter, og jeg gaar ud fra, at det ikke kan være den høitærede Minister imod eller bringe ham i Forlegenhed, at der gives ham en Leilighed til at udtale sig derom — tværtimod! Jeg ſkal derfor til Slutning opfordre den høitærede Minister til i den Henseende at meddele Thinget, hvad den høitærede Minister, naar henſes til Landets Interesſer, tror at kunne meddele.

Udenrigsministeren (Roſenørn-Lehn):

Jeg ſkal kun yttre mig ganſke kort med Hensyn til de Punkter, der ere omhandlede paa Udenrigsministeriets Budget. Hvad angaar det første Punkt, Gefandten i Rom, ſkal jeg henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at det ikke er noget Nyt, her er fremkommet, men at denne Begjæring om 8,000 Kr. allerede er bleven ſtillet for 3 Aar ſiden. Den Fordring, der var ſtillet den Gang, var bafæret paa en Berægning, ſom var opſtillet efter de daværende Forhold. Man har ikke villet indrømme mig denne Sum; men deraf følger jo ikke, at jeg ikke vedblivende maa anſe det for at være ganſke nødvendigt, at et ſaadant Tillæg gives, og det er ſaa langt fra, at jeg har fraſaldet den Mening, jeg kom til den Gang, at jeg tværtimod i den Erfaring, jeg har haft Leilighed til at gjøre ſiden, har fundet fuld Beſtyrkelse paa, at en Sum ſom den af mig forlangte, nemlig indtil i Alt 20,000 Kr., er det Mindſte, man kan forlange, at en Gefandt, der dog ſkal repræſentere ſit Land paa en værdig Maade, ſkal kunne nøies med i Tider ſom diſe, hvor alle Fordringer til Livsformønderne ofv. ſtige og ved Siden deraf ogsaa Fordringerne til ſelve Gefandten ſtige. Derfor kan jeg ikke Andet end faſtholde det Onſke, at det maa blive mig indrømmet at kunne give

et Tillæg ſom paaregnet af 8,000 Kr. Vil man have yderligere Beſtyrkelse paa, at det ikke er for meget, jeg har forlangt, ſkal jeg til Sammenligning nævne, at den ſveiff-norſke Gefandt, med hvem vor maa anſes for at ſtaa omtrent paa ſamme Trin, og til hvem der ſtilles de ſamme Fordringer, er afſagt med omtrent 30,000 Kr., alſaa næſten dobbelt ſaa Meget, ſom vor vil faae, ſelv i det Tilfælde, at der indrømmes ham 4,000 Kr. i Tillæg. Hvad den anden Poſt, Konſulatet i Rom, angaar, maa jeg faſtholde det Standpunkt, jeg har ſtaaet paa i denne Sag, ſaa længe Forholdene i Rom ere, ſom de ere. Saalænge den Spending, der jo længe har vedværet mellem Vatikanerhoffet og Kvirinalerhoffet, er uforandret den ſamme, kan jeg ikke indſe, at vi kunne indvære en Konſul derne, ſaa meget mindre ſom den ſtore Mængde af de Danſke, der opholde ſig i Rom, netop er Kunſtnerne, for hvem det er af ſtørſte Betydning, at de ſtaa i et godt Forhold til dem, der have med Samlingerne i Vatikanet at gjøre, og det vilde være ganſke umuligt, naar man ikke har nogen Konſul. For ſaa vidt der har været Tale om Muligheden af at ſlaa Konſulatspoſten ſammen med Gefandtſtadspoſten, vil jeg ſige, at jeg anſer det for at være aldeles umuligt. Hvad det tredje Punkt angaar, ſom den ærede Ordſpører berørte, nemlig de 10,000 Kr., ſom ere indrømmede til Preſſen ofv., ſkal jeg gjerne erkjende, at der kan være Et og Andet i det, ſom den ærede Ordſpører bemærkede; men jeg tror ogsaa, at der vil være en vis Rimelighed og Billighed, der taler for, at man har faſtholdt den Ordning, ſom i længere Tid har beſtaaet, og jeg vil iøvrigt tilføie, at jeg ſelv er betænkt paa at gjøre nogle Forandringer, for ſaa vidt de kunne forenes med de Interesſer, jeg nævnte. Hvad endelig det ſidſte Punkt angaar, Bidraget til Udflytning, Reiſer og overordentlige Miſſioner, vil jeg ſige, at det jo er aldeles kalkulatoriſk, at en Sum af 20,000 Kr. her er opført. Det ſtaar jo ikke til at beregne, hvor vidt der ikke kan finde Forſættelſer Sted af Gefandter fra et Sted til et andet, eller om ikke nye kunne blive udfærdte, ſom ſkulle have Udflytningſpenge o. ſ. v. Lige ſaa lidt kan man forud ſige, om der ikke vil blive flere extraordinære Miſſioner eller Saadant, og naar man juſt ſkulde have flere af den Slags Udgifter i et Aar, kan denne Sum viſt ikke ſiges at være meget rundelig beregnet. Men den er jo, ſom ſagt, kalkulatoriſk. Det er ikke muligt at ſige noget Beſtemt derom, og ſaa meget mindre kan jeg ſe, at det er nødvendigt at beſætte den. Bliker der ikke Brug for diſſe Penge, blive de naturligviſt ikke brugte; ſkulde de bruges, vilde det altid volde ſtore Vanſeligheder, derſom Pengene ikke vare tilſtede i Kaſſen, naar Diebliffet ſkulde komme. — Naar endelig den ærede Ordſpører har opfordret mig til at udtale mig om Danmarks Stilling i